U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Radana Malíka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. R. A.,** zastoupeného Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou se sídlem Mánesova 19/864, Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2008, č. j. OAM-731/VL-19-11-2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 8. 2010, č. j. 16 Az 17/2008 - 89,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky Mgr. Bohdany Novákové **se určuje** částkou 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 14. 10. 2008 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 21. 10. 2008 žalovaný rozhodl, že žádost je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“), a že se řízení zastavuje podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalobu žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl krajský soud nejprve rozsudkem ze dne 12. 10. 2009, č. j. 16 Az 17/2008 - 39. Uvedené rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Azs 1/2010 - 67 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), s tím, že krajský soud rozhodl o žalobě bez jednání, ač tak nebyl oprávněn učinit. Krajský soud po provedení jednání ve věci opětovně rozhodl o zamítnutí žaloby, a to výše uvedeným rozsudkem ze dne 30. 8. 2010. Proti tomuto rozhodnutí brojí nyní žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobce již v minulosti několikrát neúspěšně žádal o mezinárodní ochranu (dříve azyl) v České republice. V nyní posuzovaném případě přitom uvedl fakta v zásadě totožná s těmi, kvůli nimž vstoupil do řízení o udělení mezinárodní ochrany v minulosti (tedy potíže kvůli neochotě zapojit se do konfliktu v Náhorním Karabachu a politické důvody). Na rozdíl od minulých výpovědí, v nichž tvrdil, že byl zavlečen do bojů uniformovanými ozbrojenci konajícími nezákonně na podnět vůdců některých politických stran, uvedl žalobce nyní navíc zdravotní potíže související s odvedením vojenskou policií. Žalovaný nicméně konstatoval, že žalobce měl v minulosti dostatek příležitostí ozřejmit důvody svého odchodu a je proto pouze jeho pochybením, že nezmínil úlohu policejních orgánů při jeho zavlečení do bojů v Náhorním Karabachu. Uváděné zdravotní problémy označil žalovaný za momentální snahu účastníka řízení zvýraznit svá předešlá tvrzení. Z pohovorů provedených v předchozích řízeních je patrné, že žalobce byl v České republice registrovaným boxerem a nikdy dříve si na zdravotní potíže nestěžoval, není tudíž prokázána souvislost mezi jeho zdravotními problémy a postupem arménské policie. Za nevěrohodný označil žalovaný také příběh bratrance, údajně zadrženého ve vlasti příslušníky policie, kteří jej považovali za žalobce Žalovaný dále uvedl, že žalobce dle jeho názoru svým postupem usiluje toliko o zajištění dalšího legálního pobytu na území České republiky.

[3] Krajský soud se se závěry žalovaného ztotožnil, dospěl k závěru, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové skutečnosti a důvody než ty, které uváděl v předchozích žádostech. Obdobně jako žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce si na zdravotní problémy nikdy v minulosti nestěžoval, a tak není zřejmé, že by existovala jakákoli příčinná souvislost mezi těmito problémy a postupem arménské policie. Soud konečně také neuvěřil žalobcem předestřené verzi o násilí arménské policie vůči jeho bratranci, neboť sám žalobce v listině zaslané žalovanému dne 20. 10. 2008 uvedl, že v nejbližší době doloží svou žádost o udělení mezinárodní ochrany potvrzením, že je po něm v Arménii vyhlášeno celostátní pátrání, lékařskou zprávou z nemocnice o zranění jeho bratrance a dokladem potvrzujícím členství žalobce v politické straně HHŠ (Arménské celonárodní hnutí). Žalobce přitom tyto doklady dosud žalovanému ani soudu nedoložil. Soud se tak přiklonil k názoru žalovaného, že se ze strany žalobce jedná pouze o účelovou konstrukci, která by mu měla zajistit další legální pobyt na území České republiky. Ve vztahu k lékařské zprávě ze dne 23. 10. 2008 soud uvedl, že byla správnímu orgánu předložena až poté, co o věci rozhodl; nadto neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by žalobce nemohl uplatnit v předchozích řízeních.

II.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku pronásledování ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu a důvodů pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) a b) téhož zákona. Dále uvedl, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, respektive při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem způsobem, že to ovlivnilo zákonnost. Správní orgán dle stěžovatele porušil § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v důsledku toho skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval. Stěžovatel má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, respektive minimálně důvody pro udělení doplňkové

ochrany podle § 14a téhož zákona. Konkrétně stěžovatel poukázal na to, že správní orgán při posuzování jeho zdravotního stavu vycházel pouze z lékařské zprávy ze dne 4. 10. 2010, aniž by vzal v potaz další lékařské zprávy, na něž odkazoval. Takový postup v něm vyvolává obavy, zda byl jeho případ skutečně zkoumán a zda správní orgán posoudil jeho žádost dostatečně individuálně. Stěžovatel se domnívá, že mu měl být udělen alespoň humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

[5] Po ustanovení zástupkyně pro řízení před Nejvyšším správním soudem tato doplnila kasační stížnost podáním ze dne 30. 3. 2011. Zde stěžovatel namítl, že se správní orgán, ani krajský soud nezabývali důkazy, na které výslovně poukazoval a které jsou relevantní pro posouzení možnosti udělení humanitárního azylu. Svou opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany odůvodnil jednak tvrzeným pronásledováním v zemi původu, přičemž je pravdou, že tato otázka již byla správním orgánem v minulosti řešena, jednak tvrzením o dlouhodobě špatném zdravotním stavu. Odkázal přitom na lékařské zprávy, které jsou k dispozici ve vazební věznici Liberec a ve věznici Nové Sedlo v Žatci, navíc doložil novou lékařskou zprávu ze dne 23. 10. 2008. Místo zohlednění zprávy bylo žalovaným správním orgánem překotně rozhodnuto o tom, že se jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá. Tímto správní orgán porušil zásadu, podle níž má vycházet vstříc účastníkům správního řízení (§ 4 správního řádu). Správní orgán dále neměl k dispozici žádné informace ze země původu a nemohl proto usoudit, že stěžovateli nevzniklo nové nebezpečí, pro které opětovně požádal o mezinárodní ochranu.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že se jedná již o pátou žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Bylo na stěžovateli, aby si zde upravil pobyt postupem podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, namísto účelového opakovaného podávání žádostí o mezinárodní ochranu. Ke zmiňované zprávě o zdravotním stavu žalovaný uvedl, že byla sepsána a předána správnímu orgánu až dne 23. 10. 2008, přičemž žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno již dne 21. 10. 2008. Navíc z této zprávy vyplývá, že stěžovatel má psychické potíže, o kterých však v žádosti vůbec nehovořil.

III.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS).

[8] K nyní posuzované věci je třeba předně uvést, že stěžovatelovu žádost o udělení mezinárodní ochrany shledal žalovaný nepřípustnou ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Konstatoval přitom, že se jedná o opakovanou žádost, v níž stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně ukončených řízeních ve věci mezinárodní ochrany. K úpravě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, jak je v zákoně o azylu obsažena od 21. 12. 2007, se Nejvyšší správní

soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65 a ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64. V rozsudku č. j. 9 Azs 5/2009 - 65 uvedl, že *„[i]nstitut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.*“

[9] Správní orgán tedy při rozhodování o opakované žádosti o mezinárodní ochranu hodnotí jednak to, zda žadatel uvádí nové skutečnosti nebo zjištění, a dále to, zda se jedná o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v cit. rozsudku č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno *„považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo jakéhokoli smyslu, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady.*“ V případě, že tyto požadavky nejsou naplněny, správní orgán již opětovně nehodnotí věcně otázku, zda má stěžovatel nárok na udělení některé formy mezinárodní ochrany. I při následném soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu je předmětem přezkumu zejména otázka, zda byly naplněny uvedené požadavky na posouzení žádosti jako nepřípustné.

[10] Stěžovatel předně namítl, že splňuje podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, respektive minimálně důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Nikterak však (v kasační stížnosti) nespecifikoval, jaké nové skutečnosti a zjištění uváděl ve své žádosti a z jakých důvodů má za to, že nemohly být bez jeho zavinění zkoumány v předchozích řízeních. Takto obecně formulovanými námitkami se tudíž Nejvyšší správní soud nemůže zabývat. Jak plyne z jeho judikatury, stěžovatel musí vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, či jeho usnesení ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41).

[11] Ostatně samotný stěžovatel v doplnění kasační stížnosti připustil, že otázka jeho tvrzeného pronásledování v zemi původu již byla v minulosti správním orgánem řešena, a položil důraz na námitku, podle níž mu měl být udělen humanitární azyl s ohledem na jeho momentální špatný zdravotní stav. Žalovaný se dle něj nedostatečně zabýval lékařskými zprávami, které mu předkládal, či na které poukazoval. K tomu však Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze správního spisu je patrné, že stěžovatel ve své poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany špatným zdravotním stavem argumentoval spíše okrajově. Výslovně zde naopak uváděl, že žádá o azyl z politických důvodů, že byl nucen opustit Arménii poté, co odmítl nastoupit do armády atd. Stejně tak v přípise doručeném žalovanému dne 20. 10. 2008 uváděl, že je po něm v Arménii vyhlášeno celostátní pátrání, že jeho bratrance byl v nedávné době zraněn policií, která jej považovala za stěžovatele

apod. Jediná stěžovatelova zmínka týkající se jeho zdravotního stavu je taková, že byl v důsledku odmítnutí nastoupit k armádě zbit vojenskou policií a že od té doby má zdravotní problémy. S touto zmínkou se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal (považoval ji za účelovou s tím, že nikdy dříve si stěžovatel na zdravotní potíže nestěžoval, navíc byl v České republice registrovaným boxerem). Dne 21. 10. 2008 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, a až poté (dne 23. 10. 2008) předložil stěžovatel přípis nadepsaný jako „doplnění žádosti o mezinárodní ochranu“, v němž žádal o aplikaci ustanovení o humanitárním azylu. Tuto žádost zdůvodnil tím, že jeho psychický stav je velice špatný v důsledku neoprávněného umístění do vazební věznice po dobu 28 měsíců. Uváděl, že v současné době pravidelně navštěvuje odbornou pomoc a pobírá silná antidepresiva. V příloze doložil lékařskou zprávu ze stejného dne. Je tedy zjevné, že žalovaný se s argumenty a doklady uplatněnými až po vydání rozhodnutí o zastavení řízení nemohl v odůvodnění tohoto rozhodnutí vypořádat. Zabývat se mohl toliko tvrzeními, která stěžovatel uplatnil ve své žádosti, což také učinil.

[12] Nutno dodat, že kasační soud neshledal ani žádné pochybení krajského soudu tak výrazné intenzity, o němž by bylo možno se důvodně domnívat, že zapříčinilo odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by způsobilo přijatelnost kasační stížnosti.

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[15] Žalobci byla ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 30. 3. 2011, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 2100 Kč a 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 2400 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 480 Kč, odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ustanovené advokátce se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. srpna 2011

JUDr. Marie Žišková

předsedkyně

senátu